

Balkonda(l) avagy az első számú kivonulás

ó messzi malibou!

a kertet az apró rezdüléseket mélyen
a talpam alatt érzem mint a víz a
jégben valahogy egészen benne vagyok a
levegőégben és valahogy mégsem feszengető
ézés ez de hagyom s a lassú percben
kicsordul a könnyed nagyon
börtörlő jut eszembe amint a csepp
áttetsző vízgörgő-parányként gurul le
arcodon és nézem az így-úgy tél-túl (a
télien innen) de mindenesetre valamiképp
konokul és kéken őszülő őszit hogy be-
csavarodott s a légbolt igen a lég
mint ledarált üveg roppant törött és
hosszant hasadozott és rém tajtékos
habot vet s arat falevelet és dudorokat
gerjeszt és apaszt duzzaszt tömlőlegeket
sodorva s kaszálva mit-mást gallyat
töppedt verebket s vet hurkot keresztbe-
kasul és rettentően pesszimista kéjjel
ül orgiát a kerítés felett voyons íme
a levegő-tenger hasfájósan kiadós
ökrendezés előtt és voyons a (kézenfekvő)
hajók (:felhők) mennyei tenyéren a kékség
hosszában ahogy elnyúlnak: égi hajókonda
balról és merőlegesen és újra oldalt
legeli a leget falja a csomós eget mint
kék söt nyalogatja a messziségeket majd
lány fordulat – égbolti sikk – és (mint
zúzott kirakathból szétszórt tépett ruha-
falkák) szállnak egyre a fehér légrongy-
zsákok (olykor kékestarkák) balról és
hirtelen erről és úgyszinte amarról és
el és megmásíthatatlanul tova a suhogó
levegőégben hol velem és veled dúsajkú
barátném a mélabús balkonkikötő persze
hogy ittreked miközben keringnek-forognak
s szállnak a magosba az illanó kerti
szagok és a nagy lomha és lucskos ősz-darabok
és minden de minden egészen olyan mint egy
alumíniumszagú ének ahogy ülök itt és

enbotommal becézlek és képzetem közben
 erre-amarra elkódorog közben mint munkás az
 osztályharcra fehérlő tengeri foltra titkos
 déltekére gondolok honnan ó! nem hajt a
 passzát révült kikötőnkbe úszó-hadba-gyúrt
 hajómasszát ó messzi malibou! hol a tenger
 cipi-cupi-cuppanósan nyalintja meg a mart
 homok-ajkát rejtekes szigetem ó! túl a lobogó
 déli körön hol a nyár mint mérvadó évszak-eket
 folyton-folyvást fönnáll és ring telivér öröm
 kvarcos partjainál hol a szél olykor kissé forgatag
 fővenyt görgető ringlispiles kölyökgörgeteg ó
 malibou! hol akár tömegszám is elképzeltető a
 szabadnász (lám mire nem visz az elme: szó színes
 játékot: képzetem hullámozó nászi kelme s mintája
 az édeni a vérbő ananász) sajkás tömegnászban ott
 tompor kebel has és a kar és minden lágyék
 csupa zengés csupa ó (bálvány bálvánnyal telik
 bálvány bálványt dajkál ápol és eltakar amint
 a konkáv idolba mélyed az érdes és lágy ék) mert
 ott ajzó a tánc és a nászi szó mikor az öbölt
 ellepi tízszer száz s még sokannyi pántlikás
 hajó de ó jaj hol van kék napomból eltűnt malibou
 hova lett?! vajh sejti-e messzi sajkás népe: itt
 (b)ősz légörvény kél s forog a léghonda (balról) e
 balkoni pontról majd' kivet s majdhogynem
 elragad (na ja! az ár!) kirekeszt s bezár ez
 a kert (mint víz a jégben) (és a sor[s]hoz ívelő
 mozdulat-keret: jóhúsú csípőd kitölti most
 mindkét térdtöveimet) amint benne is és mégsem
 ülök az ősz levegőégben szomorú szirének harangok
 és emésztő rének között (képtelen mutató: a
 hangok) a kikötőerkélyen a hajókürt-csendben
 őszbe-pólyált szikár alak nézlek végigszimatollak
 és csípőd melled hasad párjától kábáán k(n)edvvel
 megáldalak mert lenne bár a kert itt malibousajkással
 nikkelfénnyel mézropogással részeg lepkezajjal és
 mondjuk ezer örülten boldog madárral csordultig
 teli – mindhiába: télkörön innen és délen túl
 senki de senki sem sejtheti hogy míg a csupasz
 erkélyen tested hajója ring füledet éjbálákkal
 és húsrakományommal tele miért csukódik be az
 ablakszárny mögött a könyvesszekrény sokat
 látott nagy kék szatírszemc

Közreműködött Babits Mihály, Catullus, Caius Valerius, Jammes, Francis, József Attila, Karinthy
 Frigyes, Tóth Árpád, Vörösmarty Mihály, valamint a Dictionary of Anglo-Saxon's Poetry (Oxford-
 London-Halifax, 1981. A New Directions Handbook. 4614 p.)